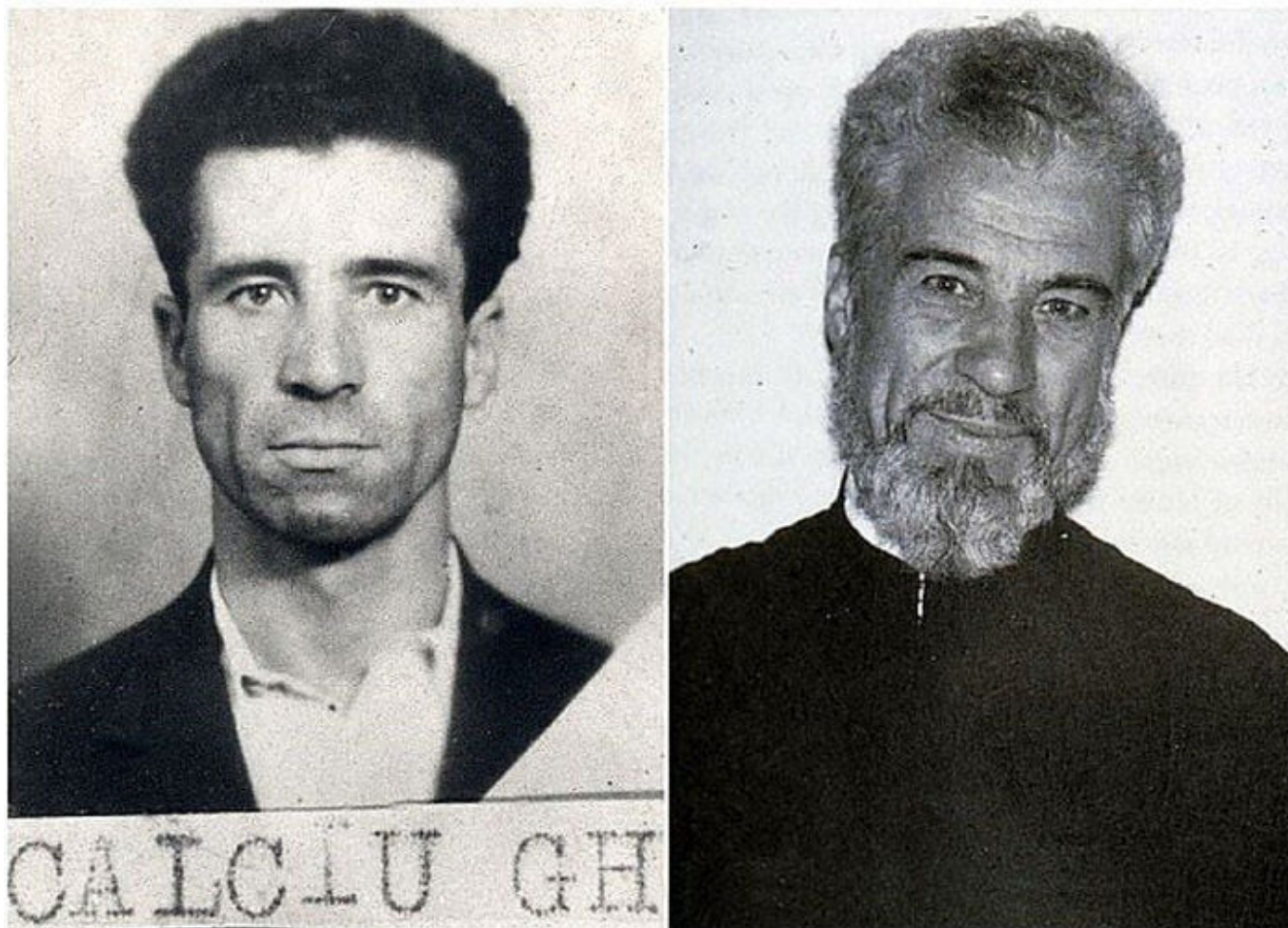
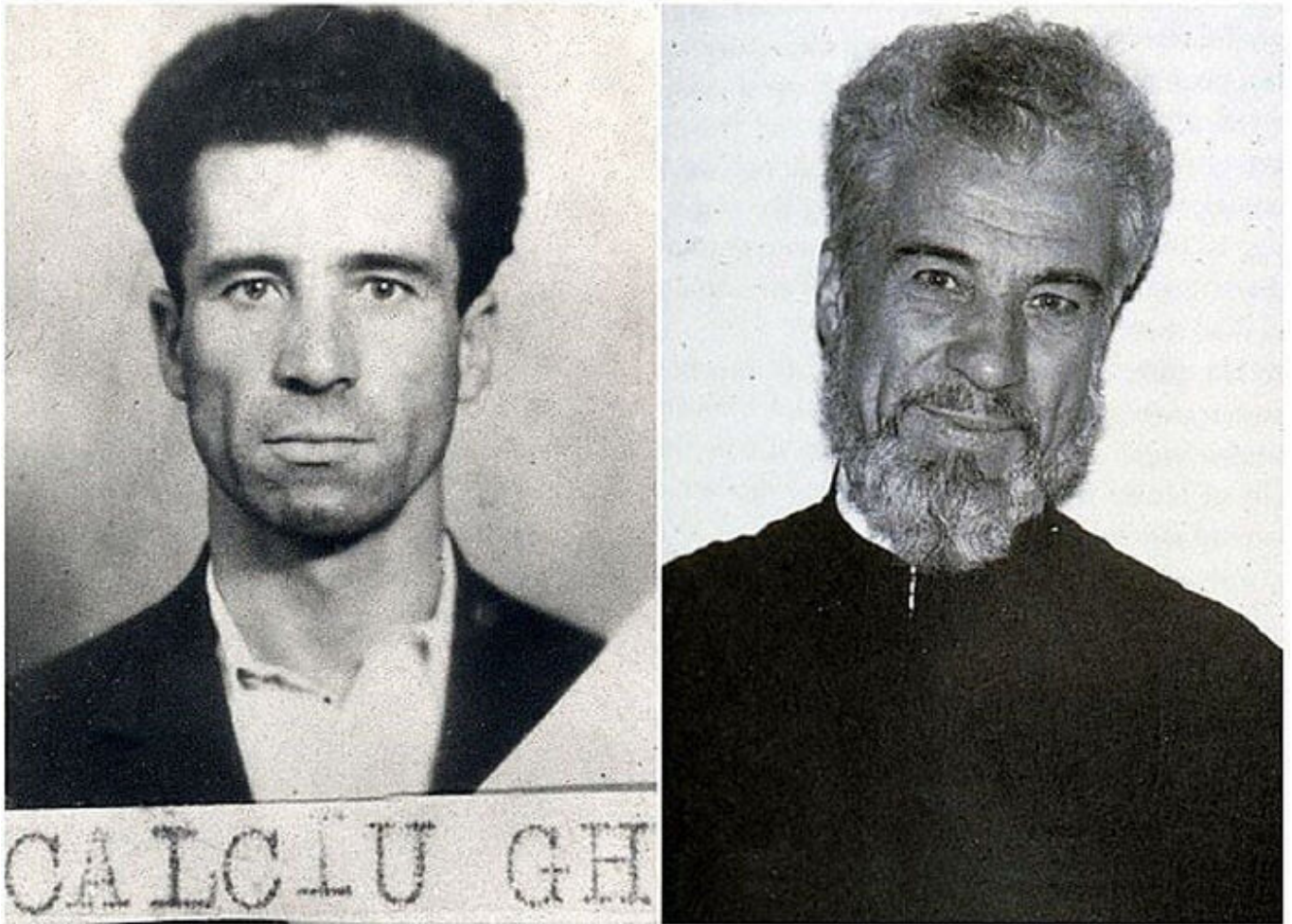

20 Μαΐου 2021

Πασχαλινή νύχτα στη φυλακή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο ιερέας Γεώργιος Κάλτσιου (1925-2006) πέρασε 21 χρόνια στη φυλακή για την ομολογία της πίστewς. Το 1948, σε ηλικία 23 χρονών, έλαβε την πρώτη του καταδίκη, την οποία πέρασε υπό τις δυσκολότερες συνθήκες. Έτσι, φυλακίστηκε στην πόλη Ζιλάβα, στο σωφρονιστικό κατάστημα Κασίμκα, το οποίο βρισκόταν σε βάθος μερικών μέτρων κάτω από τη γη, χωρίς φως, με τον αέρα να διεισδύει εκεί μόνο μέσω τριών μικρών οπών στην πόρτα. Ένας από τους κρατούμενους εκεί ήταν άρρωστος με φυματίωση και, μη λαμβάνοντας ιατρική βοήθεια, έχασε πολύ αίμα. Για να τον βοηθήσει, ο μελλοντικός ιερέας Γεώργιος άνοιξε τις φλέβες του κι έδινε το αίμα του, για να πει ο ασθενής.

Το 1964, λόγω της πίεσης δυτικοευρωπαϊκών οργανώσεων, όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι της Ρουμανίας αμνηστεύθηκαν και αφέθηκαν ελεύθεροι. Ο πατήρ Γεώργιος μπήκε στη Σχολή Φιλολογίας και στη Σχολή Θεολογίας. Μετά από την αποφοίτηση, έκανε το διδακτορικό του στην ειδικότητα «Θεολογία». Ύστερα έλαβε τη χάρη της ιεροσύνης κι έγινε καθηγητής της Θεολογικής Σχολής στο Βουκουρέστι.

Το 1979 συνελήφθη ξανά και κρατήθηκε υπό απάνθρωπες συνθήκες. Διάσημοι Ρουμάνοι εμιγκρέδες, όπως ο Μιρτσέα Ελιάντε, ο Ευγένιος Ιονέσκο και άλλοι, τον υπερασπίστηκαν ενεργά. Το 1984, ο πατήρ Γεώργιος απελευθερώθηκε, όμως ήταν εξαναγκασμένος να μετακομίσει στις ΗΠΑ. Μετά την πτώση του σοσιαλιστικού καθεστώτος, κάθε χρόνο επισκεπτόταν την πατρίδα του, όπου και αναπαύτηκε η ψυχή του, στο κοιμητήριο της Ιεράς Μονής Πέτρου Βόντα.

Ετοιμαζόμουν για τη μεγάλη εορτή. Καθάριζα την ψυχή μου όσο μπορούσα, έκλεισα τ' αυτιά μου στις προσβολές, έγινα αναίσθητος για τα χτυπήματα, απρόσιτος για την πείνα. Ζεσταινόμουν με τη νοερά προσευχή και τη νύχτα, η οποία, όσο γνώριζα, ήταν Πασχαλινή, άκουσα τις καμπάνες της φυλακής. Ο ήχος τους έφτανε στο κλουβί μου σιγά-σιγά. Δεν ήταν εκείνο το εκκωφαντικό κουδούνισμα, το οποίο ακούει κάποιος που βρίσκεται δίπλα στις καμπάνες, αλλά διαπερνούσε τους τοίχους. Αυτός ο ήχος διείσδυε σαν μια αναγγελία από τον εξωτερικό κόσμο, όπου οι άνθρωποι γιορτάζουν την Ανάσταση του Χριστού.

Κι εγώ εκφώνησα «Χριστός Ανέστη!». Στην αρχή το είπα από μέσα μου και μετά ήθελα να το ψάλλω φωναχτά, όμως χωρίς να το ακούσει κανένας άλλος. Στη φυλακή κυριαρχούσε απόλυτη ησυχία και κάθε κίνηση στα κλουβιά αντηχούσε έξω, στον διάδρομο. Ο φύλακας, μάλιστα, άκουσε ότι ψάλλω, γι' αυτό ήρθε και με μάλωσε. Κι εγώ αποφάσισα να σιωπήσω, ώστε να μη χαλάσω αυτήν την αγία πασχαλινή νύχτα. Άρχισα ν' αναθυμούμαι τα παιδικά μου χρόνια, τις πιο πολύτιμες για την ψυχή μου αναμνήσεις.

Στο τμήμα, όπου βρισκόμουν, υπήρχαν 6 φύλακες. Αυτοί έκαναν την επιτήρηση με βάρδιες. Ο φύλακας, του οποίου τελείωνε τη βάρδια, έκανε ένα βήμα μπροστά και πήγαινε να σταθεί στη φαλάγγα. Ο άλλος, που ξεκινούσε τη βάρδια, πήγαινε ν' ανοίξει την πόρτα στο κλουβί μας. Εκείνη τη στιγμή όλοι εμείς έπρεπε να στεκόμαστε με τα πρόσωπα στραμμένα προς τον τοίχο. Εκείνος έμπαινε μέσα, κοιτούσε γύρω, ήλεγχε αν είναι όλα εντάξει. Μας απαγορευόταν να στραφούμε προς την πόρτα, μέχρι ν' ακούσουμε το κλείδωμά της.

Εκείνο το πασχαλινό πρωινό αποφάσισα να μη γυρίσω το πρόσωπό μου προς τον τοίχο. Και ο φρουρός τότε ήταν ένας «όμορφος διάβολος». Εκείνος ο νεαρός, μάλιστα, ήταν ένα απλό παλληκάρι από χωριό, ψηλός, λεπτός, με γαλάζια αγγελικά μάτια, με όμορφο κορμί, πάντα ωραία και καθαρά ντυμένος. Οι άλλοι ήταν πιο ασυγύριστοι, ενώ αυτός ήταν πάντα κομψός. Αλλά ήταν φοβερά σκληρός.

Είναι δύσκολο να καταλάβω πως μπορεί ένας άνθρωπος, που έχει τέτοια κομψότητα και ανδρική ομορφιά, να συμπεριφέρεται τόσο άγρια. Αν δεν χτυπούσε

5-6 κρατούμενους, τότε, μάλλον, αισθανόταν άβολα.

Γενικά, στη φυλακή, μέσα στην καταπιεστική ατμόσφαιρα φόβου και απειλής, ήταν πιο εύκολα να υποφέρουμε τα βασανιστήρια. Αλλά, όταν ακούς τις φωνές κάποιων άλλων... Πιο συχνά χτυπούσαν τους ποινικούς καταδικασμένους, επειδή οι πολιτικοί κρατούμενοι ήταν λίγοι. Και αυτοί φώναζαν όταν τους χτυπούσαν. Ενώ εμείς δεν φωνάζαμε ποτέ. Όταν εκείνοι φώναζαν, η φαντασία μας αμέσως άρχιζε να οργιάζει και φανταζόμασταν φοβερά πράγματα. Η ψυχή μας πονούσε τόσο πολύ από αυτές τις φωνές, που θα προτιμούσαμε να χτυπούν εμάς παρά αυτούς.

Λοιπόν, εκείνος ο νεαρός ήταν ο τύπος που έβρισκε απόλαυση στο να βασανίζει τους ανθρώπους.

Εκείνο το πρωί, όταν άνοιξε η πόρτα, ήμουν ακόμα όρθιος, χωρίς να κλείσω μάτι, επειδή προσευχόμουν στον Θεό όλη τη νύχτα. Εκατοντάδες ή ίσως και χιλιάδες φορές είπα: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνημασι ζωήν χαρισάμενος!». Πιο πιθανόν, χιλιάδες φορές, ώστε η αλήθεια για την Ανάσταση ν' αποτυπωθεί στη μνήμη μου.

Στάθηκα με το πρόσωπό μου στραμμένο προς την πόρτα και, όταν μπήκε εκείνος, του είπα:

- Χριστός Ανέστη!

Ο φρουρός με κοίταξε, μετά γύρισε πίσω, κοιτάζοντας τη φρουρά, και μετά στράφηκε προς εμένα και είπε:

- Αληθώς Ανέστη!

Κι εγώ κατάλαβα ότι το «Αληθώς Ανέστη» δεν το είπε ο φύλακας, αλλά ο Άγγελος του Θεού.

Ήταν σαν να με χτύπησε κεραυνός. Κι εγώ κατάλαβα ότι το «Αληθώς Ανέστη» δεν το είπε ο φύλακας, αλλά ο Άγγελος του Θεού. Εκείνος ο Άγγελος, που στεκόταν δίπλα στον Τάφο και είπε στις μυροφόρες:

- Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών. Ουκ εστίν ώδε, αλλ' ηγέρθη (Λουκ. 24, 5-6). Δεύτε ίδετε τον τόπον όπου έκειτο ο Κύριος (Ματθ. 28,6).

Με το στόμα του αγγέλου, εκείνος με διαβεβαίωσε για την αλήθεια της Αναστάσεως, επειδή είχα μεγάλη ανάγκη από αυτήν τη διαβεβαίωση. Ο Θεός θέλησε, με το στόμα του εχθρού μου, να μου επιβεβαιώσει την εγκυρότητα εκείνου του Πάσχα.

Το κλουβί μου γέμισε αμέσως με φως. Η χαρά μου ήταν τόσο μεγάλη, που τις 5-6 ώρες πριν το μεσημεριανό φαγητό τις πέρασα μέσα στην ακτινοβολία του φωτός και της πνευματικής χαράς
Ιερέας Γεώργιος Κάλτσιου

Πηγη .pravoslavie.ru